

אכול תשפ"ג

כִּי־תָבֹא

על פי פנימיות התורה מפני ר' יעקב יוסף כהן

לאחר שסיימנו קריאת ע"ד מצוות בפרשת 'כי תצא', מגיעים לפרשת 'כי תבוא', המחולקת לשני חלקים עיקריים – חלק הברכות וחלק הקללות. **כ"ב ברכות צ"ח קללות**. פרשת 'כי תבוא' נקראת בחודש אלול, בפתחה של שנה חדשה, שבה תצטרך להחליט, ברכה או קללה? כוח של חיים או כח של מוות וחידלון?

ובמה זה תלוי?

זה תלוי ב- "יהיה אם-שמוע".

"יהיה אם-שמוע תשמע בקול" יהיה אלהיך לשמור לעשות את-כל-מצותיו אשר אנכי מצוך היום ונתנך יהיה אלהיך עליך על כל-גוי הארץ¹

העניין הוא עניין של שמיעה, של ניגון. והשמיעה הזו, הניגון הזה, צריכים להביא אותו "לשמור לעשות את-כל-מצותיו", ואם כך יהיה, אז מגיעה הברכה – "ונתנך יהיה אלהיך עליך על כל-גוי הארץ"

מה אומרים לי כאן בעצם? מה זה לקיים את המצוות בניגון?

ניגון הלב.

כאשר אתה פותח פיך בתפילה, בדיבור, לקב"ה או לזולת – אתה חייב להיות מחובר ללב שלך. אם לא תהיה מחובר ללב שלך, אתה למעשה מדבר מן השפה לחוץ, וזה מצב שבו אתה לא מחובר.

אומר ר' חבן איש חי, זיע"א, ב-יג' אלול פקידת שנתו, על הפסוק –

"וְלֵבָיִם תַּעֲשֶׂה־לָּךְ עַל־אֲרֻכַּע כְּנָפֹת כְּסוּתָךְ אֲשֶׁר תִּכְסֶּה־בָּהּ"²

¹ דברים כח, א

² דברים, כב, יב

מסביר הצדיק כי "ג' דלים" הם – ג' דלים. שהם שלושה הכוחות המובילים באדם –

הלב

העיניים

הראש

והם אמורים להיות "דלים". לא בגאווה. לא ב'אנא אמלוך'. רק אם הם דלים אז אדם יכול למעשה לנהל את החיים שלו מול בוראו בצורה נכונה.

ועל שלושתם מדבר דוד המלך – גבהות הלב, רוממות העין והתהלכות הרגליים בשל הראש שמוביל אותן. ובשלושתם אתה מחפש, אתה תר ומרגל, מה הולך להיות כאן בעוה"ז?

והענין המדחים הוא שאתה מנסה לפענח את המציאות, כאשר אתה לא יודע מי אתה? מי הוא זה המחפש? מי זה שרוצה לדאוג לעצמו? ליהנות? מי הוא זה שהולך אחר הלב, העיניים והראש?

תשובה – חלק אלוק ממעל.

ואומר ר' הבן איש חי זיע"א, שאם בשלושת אלו – לב, עיניים, ראש, לא תהיה בענוה, הרי שלא תצליח לשמוע את הקול. קול הויה. הקול שמחיה את הכל. דהיינו, אתה מנטרל את חוש השמיעה שלך.

איך?

על ידי רע"ל. ר"ת ראש-עיניים-לב. כשאלו אינם במקום הנכון, אנחנו מרעילים את עצמנו (רוחנית ופיזית), ובמצב של הרעלה, לא שומעים את הקול.

איזה רעל זה?

הרעל שממית את האדם כאשר הוא חושב שהוא חי. הרעל המתעתע באדם, והופך אותו לערל, עורלה שמכסה את הלב, העיניים והראש. ארס הכשת הנחש, שיקח את האדם למקום הע.פ.ר-פ.ר.ע. התפרעות שמורידה אותך למטה לעפר, כאשר כל הדרך לשם אתה חושב שאתה "עושה חיים".

וקשה לשמוע את פרשת 'כי תבוא' בבית הכנסת, כי היא לא נותנת לך לברוח.. היא שמה את הרעל 'על השולחן', ומכריחה אותך להוריד את הכיסוי, להתבונן.

להתבונן במה שאף פעם לא רוצים להתבונן עליו. התוצאות הקשות של המעשים שלנו.

אבל זה עניינו של חודש אלול. שלמרות הקושי, תתבונן. כי בלי התבוננות אין תשובה.

ומלמד אותנו הקומרנא הק' זיע"א, כי הפרשה פותחת ב-**יג'** פסוקים של ברכות. הפרשה פותח ב'**אחד**', ב'**אהבה**' (גי 13), פתיחה שכמו שיראה לנו הצדיק בהמשך, יש לה כוח אדיר בהפיכת הקללות לברכות.

החלק הראשון של הפרשה, חלק הברכות מתחיל בפסוק-

"והיה אם-שמעו תשמעו בקול יהוה אלהיה לשמור לעשות את-כל-מצותיו אשר אנכי מצוה היום ונתת יהוה אלהיה עליון על כל-גווי הארץ"³

ב-יג' פסוקי הברכה יש סך הכל כ"ב ברכות (כמניין אותיות לשוה"ק).

ואח"כ חלק שני בפרשה פתוחה-

"והיה אם-לא תשמע בקול יהוה אלהיה לשמור לעשות את-כל-מצותיו ונתתיו אשר אנכי מצוה היום ובאו עליה כל-הקללות האלה והשיגה"⁴

בפשט הדברים מדובר בשני חלקים נפרדים- האחד ברכות והשני קללות.

בברכת יעקב אבינו ע"ה לבני יוסף נכתב-

"ויברכם ביום זהוא לאמור בך יברך ישראל לאמור ישמך אלהים באפרים וכמנשה וישם את-אפרים לפני מנשה"⁵

"בך יברך ישראל"- **בך=כב**.

המילה 'בך' מבטאת קשר לכ"ב ברכות, שיחולו דרך כ"ב אותיות.

והקללות? גם הן מגיעות מאותו מקום.

אז מה זה אומר?

שהכל יכול להיות ברכה.

³ דברים כח, א

⁴ דברים, כח, טו

⁵ בראשית, מח, כ

איך?

שתראה בעין, תבין בראש ותרגיש בלב שהכל בעצם ברכה. שתסיר את הרעל, הרעלה והערלה כך שתוכל לראות שכל התוכן הנוראי, הוא ברכה גדולה, וזאת **בתנאי שלא תחלק את הפרשה לשני חלקים נפרדים.**

כי כל החלק של הקללות מתחיל במילה "והיה" – וְהָיָה אִם־לֹא תִשְׁמַע – וכידוע, 'והיה' לשון שמחה.

נשמע מוזר.

אבל על זה נוספים רמזים נוספים – שלמדנו מר' שמשון מאוסטרופולי הי"ד, שבכל החלק של "וְהָיָה אִם־לֹא תִשְׁמַע", לא מופיע שם אלקים (שם הדין) אלא שם הויה (רחמים). ושם הויה מופיע בחלק זה בדיוק 26 פעמים. פלא עצום.

ננסה להבין..

הכל מתחיל בקול.

קול = 136 = אלה הא ואו הא (שם הויה בספירת הדעת – **אהו-ה**, במילוי אלפין).

"וְהָיָה אִם־שָׁמַעְתָּ בְּקוֹל"

"וְהָיָה אִם־לֹא תִשְׁמַע בְּקוֹל"

ה-'קול' הוא הפנימיות שלך שיוצאת החוצה (הבל, קול, דיבור). אם הברכות לא 'מדברות' אליך, תפלין לא 'מדבר' אליך, או שזה כן 'מדבר', אבל אתה מרגיש שאין לך מעין פנימי נובע, חיבור ללב, התרגשות, כוונה, אלא שהמילים פשוט עוברות דרכך.. זה נקרא שהגעת למקום של – "וְהָיָה אִם־לֹא תִשְׁמַע".

נומים לחשוב כי "תִשְׁמַע בְּקוֹל" או "לֹא תִשְׁמַע בְּקוֹל" זה עניין של תפקוד ועשייה. האם עשיתי את המצוה או לא?

אלא שהשאלה כאן היא האם אתה שומע את המצוה שאתה עושה, או לא?

אם הַשְׁעֵרוֹת לא סומרות, אם אין התרגשות, התערערות – אין שמיעה של קול ה'.

וזה קורה כל הזמן, במירוץ החיים. אנחנו רצים להספיק והודפים כל מה 'שמפריע' ומעכב. לכן, אם לא תעצור ותשאל את עצמך, למה אני פה במקום הזה, במצב הזה? למה זה קורה לי? מה הריקוד שאני רוקד עכשיו? אני שומע את קול ה', או לא? אני רובוט משימתי או שאני מחובר ללב שלי?

כשה'סרטי' לא הולך כמו שאני רוצה, מה קורה לי במקום הזה? כמה אני רוצה לברוח, להיות במקום אחר?

כשאנחנו לא רוצים להיות איפה שאנחנו, יש צרימה בניגון. במקום הזה, תבחין בצרימה. תבחין שהגעת למקום של "לא שומע". למקום שבו אתה לא שומע את מציאות ה' שמדברת אליך בהתהוותה והווייתה, אלא את הרעש הנוראי שיוצרת ההתנגשות הקשה בין מה שרצית למה שיש.

זו לא האישה הנכונה, גם הילדים לא ממש בכיוון, העבודה, המשכורת, המדינה, האנשים, מזג האוויר, עבודת ה' – הכל מחניק, עמום, לא מסתדר, או לא מספיק מסתדר.

ואז מה קורה?

אתה מתכווץ.

כשאתה מתכווץ תדע שאתה לא שומע את הניגון. ואם אתה לא שומע את הניגון, אתה מת. והצרימות האלו, שמונעות מאיתנו לשמוע את 'קול ה', מתרחשות כל הזמן. הגעת לבית הכנסת ושרים את הסליחות במנגינה אחרת, מה קורה לך? הגעת וחשבת שיהיה לך מקום לשבת, ואין. על מה אתה חושב בסליחות האלה? על 'חטאנו לפניך' או על רגליים?

חשבת, למה הקב"ה שם אותך במקום הזה שלא טוב לך? מה הוא רוצה ממך במקום הזה?

האם אתה מסוגל לעשות את החיבורים הנכונים במציאות כדי לשמוע את הניגון הנכון, או שאתה מכור ללקחת את כל הצלילים שסביבך ולהלחין מהן מנגינה צורמת במיוחד?

אתה מבין שאתה לא חייב?

אתה מבין שאתה יכול לקחת התנהלות לא נכונה של מישחו בחיים שלך, וליצור מזה ניגון אחר?

ומיד עולות ההתנגדויות.. אבל אם אני לא אניב, הוא ימשיך להתנהג כך..

זה לא נכון. הוא ימשיך להתנהג כך כל עוד אתה 'בונה' אותו אצלך כך. כל עוד אתה יוצר ומגשים אותו ככזה, שוב ושוב. מקבע. אבל, אתה לא חייב. אתה יכול לבנות מזה מנגינה נעימה לאוזן, ואז ה'מציאות' תשתנה.

ובשביל זה צריך להשתחרר מ'מגי' לא מגיע', להפסיק לשפוט ולדרג את הכל. וכן להפסיק עם 'אני מסוגל' 'אני לא מסוגל'. כי אם אתה חושב שלא מגיע, או שמגיע אבל אתה לא מסוגל, אתה זה ששם את המגבלה לשינוי.

תבין שאתה יכול להיות במקום שבו אתה לא בוכה על חוטים, שמישהו מפעיל אותה בהתנהגות/אמירה כזו או אחרת, ובמקום זה להיות כוריאוגרף יצירתי, שמתאים את תנועות הריקוד שלו לניגון של בורא עולם, כפי שחוא מתנגן במציאות הייך.

אם במאה אחוז תבנה ריקוד של טוב, הרי ש- **"כַּמִּים הַפְּנִים לַפְּנִים כֵּן לֵב הָאָדָם לְאָדָם"**⁶

כשהקול שלך מבפנים הוא 'קול יעקב', לא משנה איך תנסח את עצמך, מי שמולך יקבל ממך קשר של חום, אבל במצב של לחץ, כשאתה מנותק מהלב, מהקול הפנימי, מה שיוצא ממך זו קרירות, במקרה הטוב.

והנשמות מרגישות אחת את השניה. בלי מילים ובלי מראה, הן מרגישות את האמת. לכן, אם אתה רוצה לסדר את המציאות שלך עם האנשים שמביך, עם הנשמות שמביך, תשנה את הקול הפנימי שלך בקשר אליהן, תכנים אותן ללב שלך. ואז תקבל ניגון נפלא.

למה אנחנו לא עושים את זה?

כי זה לא נוח לנו. כי זה מעצבן אותנו. זה שמולי אני עכשיו אפרגן לו בניגון אחר? ומסביר לנו הקומרנא הק' זי"ע"א, שאם תקרא את הפסוקים של ה'קלות', **בחיבור לניגון הקודם של הברכות**, תגלה את הברכה שטמונה בק-ללה. ולמדנו ש'ללה' זה השם השישי בשמות ע"ב.

הבן שלך לא עשה מה שצריך, יש לך בחירה. או שכרגע אתה תוכיח לכל העולם כמה שהוא לא בסדר וכו' ואז ברגע שהוא יפגוש אותך הוא ירצה לברוח ולהיעלם, כי אתה בא ספוג ברעל עליו, והוא מרגיש את זה; או שתבנה ניגון אחר, שיתן לך סיכוי להתחבר אליו, שזה הצעד הראשון. שהרי אם אתה רוצה להשפיע על מישהו, אתה צריך קודם כל להיות מחובר אליו. אתה לא יכול 'לחנך' את מי שלא נמצא בלב שלך.

תפסיק להרעיל את עצמך ולהביא הוכחות. צא מנקודת הנחה שאתה צודק. אבל עם הצדק שלך לא תוכל ליצור ניגון אחר. כל הברכות הן יג' ברכות- **אהבה**. השם המפורש. בשביל ליצור ניגון אחר, בשביל לשמוע את קול ה', קודם כל וראשית לכל, תבוא מאהבה, באהבה.

שאהבה היא אחד. כשאתה אחד עם השני. כשהוא בתוך הלב שלך. ואהבה היא לא 'בגלל' היא 'על אף'. היא לא בתוך המסגרת של התנאים שלך, היא מעל לכל תנאי. והיא אהבה שאינה תלויה בדבר.

⁶ משלי, כז, יט

על אף שהוא מדבר אליך ככה, ועל אף שעישו לך ושתו לך ואכלו לך, והכל נכון – על אף הכל, תשמע את ה'קול', קול ה', אהבה.

ומלמד אותנו הצדיק שאפשר לקחת את אותם הנתונים ולבנות מהם ברכה.

"בָּךְ" = 502 = "ארור המן" = "ברוך מרדכי".

זה לעומת זה. ואתה תבחר.

זה הכל בך – ארור המן או ברוך מרדכי, שניהם מביאים אותך ל-502. "בך".

מה יש בך?

אם יש בך – **"בָּךְ יְבָרְךָ יִשְׂרָאֵל"**, כל מצב יהפוך לברכה.

בחדש אלול אתה צריך ללמוד דבר מאוד פשוט – יש לך בחירה. לטוב או לרע.

אתה יכול להסתכל על מי שעכשיו התפרץ עליך ולשפוט אותו כ'רע', להיפגע ולהיכנס בו, אבל אתה גם יכול לראות שקשה לו, שעצוב לו, שהוא מיואש. אתה יכול לזהות את הלחץ שבתוכו הוא מתנהל. אתה יכול לראות את השבר שמגיע מהיעדר כלי.

אם כך תסתכל עליו, אתה לא תתכוון אלא הפוך, תפתח. ברגע שתפתח, אתה תהפוך אותו מ'ארור המן' ל-'ברוך מרדכי'. וגם אתה מתברך. עברת מ'עור' ל'אור'.

ואומר לך הקומרנא הק' זיע"א, שאתה יכול לעשות את זה. אתה יכול לעבור מ'ארור' ל-'ברוך', זה עניין של החלפת קבצים בדעת. זה הכל. תכנים לראש שלך קבצים אחרים.

ואלו הקבצים:

א. שם 'אל' – למדנו בעבר שיעור ארוך על השם הקדוש "אל"

אל במילוי = אלף למד עה"כ = מקום = 186

ב. שם 'שד-י' – **שד-י = 314**

ג. שם אחי-ה במילוי ההין, שהוא שם ה'מקנה' שם קנ"א, שם כנ"ף =

אלף הה יוד הה = 151 = כעס עה"כ = מקנה

ד. שם מ"ה – **יוד הא ואו הא**

ה. שם אדנ-י – **אלף דלת נון יוד**

תחשוב על כוח השפע שיכנים לך המון שקט ותכנים את הקבצים.

כל אלה הם שמות **בנגד הכעס**. ועל אף שאין הדבר הגיוני ב'עין הדעת', זו פעולה שהיא מ'עין חיים', ומכיוון שאין לך מה להפסיד, שווה לך לנסות ותיווכח.

כשאתה מכנים את השמות הקדושים האלה, קליפת הכעס מתחילה להתבטל, ואז אתה יכול להתחיל ולהלחין את הניגון הטוב. להתחיל לחבר חיבורים אחרים.

ושוב עולה ההתנגדות. כן אבל הוא רע... הוא מנצל את כולם.. אז מה אני עושה?

מחליט, למרות זאת, לבנות מנגינה אחרת.

ובחודש אלול הקב"ה נותן לך מתנה – ניגון חדש.

אומר הצדיק –

הגוי' של כל שמות הק' האלה =

אלף למד (ע"כ)

שד-י

אלף הה יוד הה

יוד הא ואו הא

אלף דלת נון יוד

=1260= וְגִתָּנָה יְהוָה אֱלֹהֶיךָ עֲלִיּוֹן עַל כָּל-גּוֹיֵי הָאָרֶץ"7 ע"כ

מתוך הפסוק הפותח את חלק הברכות בפרשה – "וְהָיָה אִם-שָׁמַעְתָּ בְּקוֹל יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְשׁוֹמֵר לַעֲשׂוֹת אֶת-כָּל-מִצְוֹתָיו אֲשֶׁר אֲנִי מֵצִוְךָ הַיּוֹם וְגִתָּנָה יְהוָה אֱלֹהֶיךָ עֲלִיּוֹן עַל כָּל-גּוֹיֵי הָאָרֶץ"8

מה קורה כשאתה מצליח לא לכעוס? אתה הופך לעליון.

למה?

כי אתה רואה את הכל מלמעלה. במבט של מעלה. וכשרואים מלמעלה יודעים איך לנווט.

והתוצאה היא הפסוק הבא –

"וַיָּבֹאוּ עֲלֶיךָ כָּל-הַבְּרָכּוֹת הָאֵלֶּה וְהַשִּׁיגְךָ כִּי תִשְׁמָע בְּקוֹל יְהוָה אֱלֹהֶיךָ"9

⁷ דברים כח, א

⁸ דברים כח, א

⁹ דברים, כח, ב

"הברכות" = 633 = כתר אחד

אתה מופצץ באור הכתר. באור האחד, שמישיג אותך. לא תצטרך להשיג אותו, האור ישיג אותך, כי בנית בלי.

"שמהארה זו נשפעים כל הברכות מהאי עומקא עילאה"

מה זאת אומר עומקא עילאה?

אומר הצדיק זה המקור של האור העצום. ומה?

ד' שמות הויה – ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן¹⁰ = 232 = יהי אור + ארבע אותיות יהו-ה = 236 = רל"ז.

וזה נקרא שיעור קומה. כל הברכות שבאות ממושג "כתר אחד" באות ממקור של "שיעור קומה".

כתוב בספר 'מגלה עמוקות', פרשת 'ואתחנן', אופן קס"ט "מחידוע כי שיעור קומה הוא רל"ז אלפים פרסאות כדאיתא באותיות דר' עקיבא באות ח' דף י"ז וזהו שכתוב "ואתחנן אל יהו-ה". כי שם הויה הוא רל"ז.

ומסביר ספר 'שערי הלשם' חלק ב', לר' שלמה אלישיב¹¹ איך שם הויה הוא רל"ז?

וכותב שרצו לבנות במגדל "בבל" מגדל שגובהו "רל"ז אלפים פרסאות". הם רצו להגיע למקור הברכות. לשיעור קומה. לע"ב, ס"ג, מ"ה וב"ן עם ארבע אותיותיו.

"והיתה מחשבתם בזה לכלול את כל ההנהגה והשפע העליונה כולה הרמוז בפסוק בתהלים – גִּדּוּל אֲדוֹנֵינוּ וְרַב כֹּחַ לְתִבְנוֹתָיו אֵין מִסְפָּר"¹²

רב כח = 236 = רל"ז = ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן + ארבע אותיותיו.

לכן, מה שצריך לעשות במצב של כעס, זה להבין שקיבלת איתות, שיש כאן פוטנציאל לאור גדול. להכניס את השמות הקדושים ולהיות מודע לרגע הזה, שבו אתה בוחר לבחור בטוב.

למה אנחנו לא עושים את זה?

כי אנחנו מכורים ללהיות עצבניים. ללקבל את כל הסיבות המוצדקות 'לפרוק' עצבים. מכורים לתרגום השלילי של הסרט.

וככה בדיוק אתה מבזבז את כל האור שלך, בלי להצליח לעלות למעלה, בלי שיעור קומה.

¹⁰ ע"ב- יוד הי ויו הי; ס"ג- יוד הי ואו הי; מ"ה- יוד הא ואו הא; ב"ן- יוד הה וו הה = 232 = יהי אור

¹¹ ר' שלמה אלישיב ז"ע"א, היה מחשובי המקובלים בסוף המאה ה-19 ותחילת המאה ה-20. בעל ספרי ה"לשם שבו ואחלמה", על שמם הוא מכונה גם "בעל הלשם". סבו של הרב יוסף שלום אלישיב זצ"ל.

¹² תהלים, קמז, ה

בחדש אלול אומר לך הקב"ה תנסה לא לכעוס. כי אם תכעס אתה מפסיד. ולכן, קח את המתנה הזו, החלפת הקבצים, השמות הקדושים ותשתמש בזה כשמישהו משתגע מולך או כשאתה משתגע/על סף.

ולוקח אותנו הצדיק לחלק השני של הפרשה, חלק ה'קללות'–

"וְהָיָה אִם-לֹא תִשְׁמַע בְּקוֹל יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְשָׁמֹר לַעֲשׂוֹת אֶת-כָּל-מִצְוֹתַי וְיִצְוֶנִי אֲשֶׁר אֲנִי מֵצִוְךָ הַיּוֹם וּבָאוּ עָלֶיךָ כָּל-הַקְּלָלוֹת הָאֵלֶּה וְהִשְׁיִינֹךָ"¹³

אַרְוֹר אֶתְּהָ בְּעִיר וְאַרְוֹר אֶתְּהָ בְּשָׂדֶה:

אַרְוֹר טָנָאךָ וּמִשְׁאֲרֶיךָ:

אַרְוֹר פָּרִי-בְּטָנְךָ וּפָרִי אֲדָמָתְךָ שֶׁגָּר אֲלֶיךָ וְעִשְׂתֶּרֶת צִאָנְךָ:

אַרְוֹר אֶתְּהָ בְּבֶאֱךָ וְאַרְוֹר אֶתְּהָ בְּצִאָתְךָ:

המילה המככבת היא- 'ארור'. בכל הפרשה יש 11 פעמים "ארור" כנגד 11 קליפות, המן ועשרת בניו.

ארור = אור בלי בלי. אור שאין לו גבולות.

וכשאין גבול, מגיע ההרס. כאשר אין גבול למים, זה מבול. אור בלי גבול, שורף ומכלה הכל. ואפשר לראות את האמת בלשון הקודש ממש, שמילת הקללה היא לא 'חושך' אלא ריבוי של אור- 'ארור'. זאת אומרת, השורש הוא אור, ברכה, טוב, שפע אלקי מטיב, ומה שהופך את האור הזה לקללה, הוא הכלי, ולמעשה, היעדר הכלי להכיל את האור.

407= ארור

406= אתה

כפי שלמדנו, 'אתה' היא המילה ששם המלאך יהושע על מצחו של הצדיק כדי לאפשר לו להיכנס לגיהנום ולהוציא משם נשמות. הצדיק מציל את הארור, עם המילה "אתה" על מצחו, בראש שלו, בדעת דקדושה שלו¹⁴.

¹³ דברים, כח, טו

¹⁴ ספר 'ליקוטי שושנים' של ר' שמשון מאוסטרופולי הי"ד- מדרש מספר פליאה- איתא בפליאה- "תתן חדרים יש בגיהנום ובאלו חדרים צריך לילך אפילו צריך גמור לתקן ולהעלות נשמות של רשעים.. בבחינת

למה "אתה" דייקא?

כי ה'ארור', שאין לו כלי לאור, צריך כלי. והצדיק בא עם הכלי, עם "אתה". כי הכלי לאור זה כשאני אומר כל הזמן "לא אני", אלא "אתה". אני כאן בשבילך. בכל מקום שבו אני נמצא, אני נמצא כדי לעזור למי שמולי.

בזכות מה הצדיק יוציא את אותו ארור מהגהינום?

בזכות **408 = צום קול ממון = ארור עה"כ**

צום = תשובה = 136

קול = תפילה = 136

ממון = צדקה = 136

"ותשובה ותפילה וצדקה מעבירין את רוע הגזירה"

כלומר, הצדיק עם המילה 'אתה' (406), נכנס לגיהנום להוציא את הניצוץ של ה-ארור (407) של זה שיש לו אור בלי כלי, והוא עושה זאת בזכות צום, קול וממון (408)

וזה בדיוק המקום של חודש אלול, בו נקראת בפרשת "כי תבוא" בה נכנסים ל'ארור'. אפשר לבנות כלי, באמצעות 'צום קול ממון', ואז ה'ארור', מתגלה כאור גדול. כשיהודי צם, עושה תשובה, מתפלל, נותן צדקה – הוא עושה כלי לאור.

ומהן 'תשובה, תפילה וצדקה'?

תשובה = 713

תפילה = 525

צדקה = 199

1437 = תורת משה עליו

עז פנים לגיהנום. ומסביר שתת"ן (850) החדרים בגיהנום מחולקים ל- **תק"ף (580)** חדרים ו- **ר"ע (270)** חדרים. ר"ע חדרים הם הקשים יותר. ומספר לנו ר' שמשון הי"ד, על מלאך בשם **יהושע** שכותב על המצח של הצדיק את המילה 'אתה', ועם המילה 'אתה' יכול הצדיק להוציא את הרשע מתוך אותם חדרים. ועל זה אומר ר' שמשון, שאומר דוד המלך – **"גם כי אלק בגיא צלמות לא איך ארע כי אתה"** ¹⁴ **גיא צלמות = 550** – מכון לתק"ף חדרים; לא אירא **'רע'** – מכון לר"ע חדרים; כי **'אתה'** עמדי-מכוון למילה 'אתה' שכותב המלאך יהושע על מצח הצדיק. והמשך.. **"עמדי שבטך ומשענתך המה ינחמני"** – ר"ת- **יהושע**. שמו של המלאך.

**"וְזָכְרוּ תוֹרַת מִשְׁנֵה עֲבָדֵי אֱלֹהֵי אֲשִׁרְ לְזִמְתִּי אוֹתוֹ בְּזִכְרִי עַל־כָּל־יִשְׂרָאֵל וְזָקִים
וּבְמִלְפָּטָיִם"15**

תורת משה עבדי = 1437 = תשובה תפילה צדקה

מקום של תורה הוא מקום של זיכרון, ורק מתוך זיכרון אתה יכול להגיע לתשובה, תפילה וצדקה, לתורה.

תפילה – היא השמעת 'קול' עם ו' כנ"ל¹⁶. פתיחת הלב. גבול להיגיון ולדעת התחתונה.

צום – גבול לגוף. שליטה על התאוה. הגוף רוצה, אבל אתה מחליט שלא. רק מכך אפשר לחבין שאתה זה לא הגוף שלך. יש אותך, ויש את הגוף שלך, והשאלה היא מי שולט? מי שמוען שהוא עושה "מה שבראש שלו", הוא למעשה רבוט של הגוף שלו. עבד של הגוף. מכונה שמכלה את עצמה.

אבל, אם אתה רוצה לאכול – ולא אוכל – אתה מידית נמצא מעל. ו'צום' הכוונה לכל סוג של 'דחית האור', של בחירה בהימנעות מלקבל את מה שאתה יכול.

ממון – כסף נקרא "דמים". והכי קשה לאדם להיפרד מהדמים האלו. למה? כי דמים הם חיות. ואתה צריך לדעת לתת בשמחה מהחיות שלך לאחרים. לכן צריך לתת צדקה ב'קול'. שתרגיש מבפנים את הניגון של הצדקה שאתה נותן. ואם אתה עושה את זה בצורה הנכונה, הממון אצלך יהפוך ל-'קול'.

תורה קצ"ג ליקומי מוהר"ן –

"דע שמהמשבּה יש לה תקף גדול

ואם יחזק ויגבר מחשבתו על איזה דבר שבעולם

יוכל לפעל שיהיה כך

ואפילו אם יחזק מחשבתו מאד שיהיה לו ממון, בודאי יהיה לו

וכן בכל דבר.."

ור' נחמן לא כותב כסף, אלא "ממון". שבעזרת 'צום קול ממון' (408), אתה נמצא מעל ל'ארור' (407). יצאת מ'ארור'.

בעזרת קול צום וממון אתה שם גבול לרצון לקבל לעצמו הגדול שלך.

¹⁵ מלאכי ג, כב

¹⁶ שלמדנו ש- 'קל' בלי ו' עה"כ = 131 = סמא"ל.

וכותב 'בעל הסולם' – "כל אלו היסורים אינן שורים רק על קליפת הגוף שלנו הזו, שלא נבראה אלא למיתה וקבורה, שזה מלמד אותנו שהרצון לקבל לעצמו שבו, לא נברא אלא למחותו ולהעבירו מהעולם, ולהפכו לרצון להשפיע, והיסורים שאנו סובלים אינם אלא גילויים לגלות האפסיות וההיזק הרובצת עליו.. והנך מוצא שכל אלו היסורים המצויים בעולמנו אינם אלא גילויים מוצעים לעינינו, בכדי לדחוף אותנו לבטל את קליפת הגוף הרעה, ולקבל צורה השלמה של רצון להשפיע, והוא אשר אמרנו, שדרך היסורין בעצמו מסוגל להביאנו אל צורת הרצויה"¹⁷

ומסביר הקומרנא הק' זיע"א, שאם עשית כלי לאור, אתה מקבל יותר ברכות בקללות, מאשר בברכות. כי בקללות יש אור בלי גבול. ומוכיח הצדיק את הדברים.

**"וְהָיָה אִם-לֹא תִשְׁמַע בְּקוֹל יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְשׁוֹמֵר לַעֲשׂוֹת אֶת-כָּל-מִצְוֹתַי וְזִקְנָתוֹ
אֲשֶׁר אֲנֹכִי מֵצִוְךָ הַיּוֹם וּבָאוּ עָלֶיךָ כָּל-הַקְּלָלוֹת הָאֵלֶּה וְהִשְׁתַּלְּחָה"¹⁸**

אַרְוֹר אַתָּה בְּעִיר וְאַרְוֹר אַתָּה בְּשָׂדֶה:

אַרְוֹר טַוּאֲךָ וּמִשְׁאֲרֶתָּה:

אַרְוֹר פְּרִי-בִטְלָנְךָ וּפְרִי אֲדָמָתָה שְׁגָר אֶלְפִיךָ וְעֶשְׂתִּירָת צִנְאָךָ:

אַרְוֹר אַתָּה בְּבֵאֶךָ וְאַרְוֹר אַתָּה בְּצִאֲתָךָ:

"אַרְוֹר אַתָּה בְּעִיר"

עִיר = עֵין יוֹד רִישׁ עה"כ = 661 = כרת-אל

כרת-אל הוא כתר דקליפה.

ומסביר הצדיק שהברכה הטמונה במילים אלו, היא העברת ה-'ארור' ל-'עיר'; העברת הקללות לכתר דקליפה.

ו-"אַרְוֹר אַתָּה בְּשָׂדֶה" – העברת ה'ארור' לשדה של עשו הרשע.

ומפרט הצדיק –

עִיר – כתר דקליפה

שָׂדֶה – חכמה דקליפה. זה השדה שנמצא בו עשו. עשו בא עיף מן השדה¹⁹. כשאתה מחליט דרך חכמה דקליפה לראות את הדבר הלא נכון.

¹⁷ מתוך ההקדמה לספר הזהר, אות י"ט

¹⁸ דברים, כח, טו

¹⁹ "וַיֵּד יַעֲקֹב בְּיָד וַיָּבֹא עָשָׂו מִן-הַשָּׂדֶה וְהוּא עָיִף" (בראשית כה, כט)

וממשיך ומפרט על כל שאר ה'ארורים', עד שמגיע ליסוד ולמלכות.

אָרור אַתָּה בְּבֹאֲךָ – יסוד דקליפה

וְאָרור אַתָּה בְּצֵאתְךָ – מלכות דקליפה

שכל נקודת היסוד זה כניסתו למלכות – "בֹּאֲךָ", וכל עניין המלכות זה שהיא מוציאה את השפע ממנה – "צֵאתְךָ" – "וְתִקֶּם בְּעוֹד לֵילָה, וְתִתֵּן טָרֶף לְבֵיתָהּ וְחָק לְנַעֲרֹתֶיהָ"²⁰

וכותב הצדיק –

"חיות וקדושת האדם היא ארור וחיסרון ומוות לקליפה"

בקללות, מופיעה פעמים רבות המילה "בָּךְ"

"יִשְׁלַח יְהוָה אֶת־הַמָּאֲרָה אֶת־הַמְּהוּמָה וְאֶת־הַמְּזִלָּה בְּכָל־מִשְׁלַח יָדְךָ אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה עַד הַשְׂמֹדֶךְ וְעַד־אֲבֹדְךָ מֵאֵר מִפְּנֵי רָע בְּעַלְלֶיךָ אֲשֶׁר עָזַבְתָּנִי"²¹

כי הבחירה של "בָּךְ" היא "בָּךְ" –

בָּךְ = 502 = ארור המן = ברוך מרדכי.

לאן אתה הולך?

כשאתה נמצא בתוך הקושי, הקללה, תבין, שכאן מאותתים לך – "ברוך מרדכי". תבחר.

יִפְכָּהּ יְהוָה בְּשִׁחוּסָהּ וּבְקִדְיוֹת וּבְדִלְקָת וּבְזִרְזוּר וּבְזִרְב וּבְשִׁדְפוֹן וּבְמִרְקוֹן וּרְדְפוֹהָ עַד אֲבֹדָהּ"²²

מה זה "יפכה"?

י' – ככה

ככה = כתר כל הכתרים. שהכתר בא מקוצו של יוד. ומשם יבואו 'קללות', אבל אם אתה מוצא את הברכות, זה המוות לקליפות. זה יִפְכָּה.

יש כאן ז' ספירות דקליפה, שאתה מכלה באור הכתר.

²⁰ משלי לא, טו

²¹ דברים כח, ב

²² דברים, כח, כב

איפה האור?

"בְּשִׁלְחֹת וּבְקִלְחֹת וּבְחִלְקֹת וּבְחִרְחֹרֹת וּבְחִלְחֹרֹת וּבְחִלְחֹרֹת וּבְחִלְחֹרֹת.."

כי כל העניין הוא לא להפריד. לא להפריד את הברכות הנראות לעין מהברכות שאינן נראות לעין, ונקראות בשל כך "קללות". כי אם לא תפריד, האור יכלה את כל הקליפות.

אם כך, איך מסתדר הסוף – וְרַדְפוּהָ עַל אֲבֶלְהָ²³?

אומר הצדיק, שכותב רש"י – **"עד אבדך"** – "תרגום עד דתיבד כלומר עד אבוד אותך שתכלה מאליד"

"שתכלה מאליד"? למה הכוונה? זו ברכה?

וַיִּכְלֹ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל-עֲבָאָם²⁴ – הסיפור נגמר. הגעת לשבת. הגעת לתיקון. לתכלית.

וכל הפסוק הזה הוא מבתר כל הכתרים ("יִפְכָּה") ועד לתיקון (עַל אֲבֶלְהָ)

"שתגיע למדרגה שתהיה בעיני עצמך שפל ונכזה פחות הבריות אבד ונאבד לב נשבר רוח נשברה וכשתגיע למדרגת אבד אז יסתלקו מעליך כל הרודפים וכל המקטרגים אמר בן יחי רצון"

כי זה או 'עבד' או 'אבד'. או שאתה עבד של החומר, של הגוף, של תנאי העוה"ז, ואז הפסוק הוא פסוק של קללה. או שאתה מחליט להתבטל באמת, להגיע למדרגת 'אבד ונאבד', ואז הפסוק הוא פסוק של ברכה.

"וְהָיָה בַּיּוֹם הַהוּא יִתְקַל בְּשׁוּפָר גָּדוֹל וְיָבֹאוּ הָאֱלֹהִים בָּאָרֶץ אֲשׁוּר וְהַגִּזְיוֹת בָּאָרֶץ מִצָּרִים וְהַשְׁתַּחֲוִי לַיהוָה בְּהַר הַקָּדֹשׁ בִּירוּשָׁלַם²⁵"

בזמן התיקון, יגיעו כל האֱלֹהִים, כל אלו שהגיעו לדרגת 'אבד ונאבד' ב'ארץ אשור', במלכות של הראש; כל אלו שהתבטלו מול 'יִפְכָּה'; שהבינו שזו לא מכה שבאה להרע להם, אלא זה כתר כל הכתרים. מקור הטוב.

²³ דברים, כח, כב

²⁴ בראשית ב, א

²⁵ ישעיהו כז, יג

והמקום שאתה 'אבד' בו הוא המקום שבו אתה מתבטל מול הקללה הנראית לעין בידיעת הברכה שבה. ובמקום הזה, הדברים נפתרים מאליהם.

איך?

לא כי אתה פה, ואתה מסדר את העניינים, אלא כי אתה לא פה. וכשאתה לא פה, את מי יש לרדוף? וכשאתה לא פה? הוא פה. עשית מקום למקום.

ואם תאמר, 'אני כל הזמן מוותר' וכלום לא משתנה. עכשיו לא רק תוותר, אלא גם תברך, ותראה מה יקרה? כשתמצא לא רק את נקודת הוויתור, אלא גם את נקודת הברכה שבמצב, ותברך עליו, הברכה תתגלה.

וכך מראה לנו הצדיק גם בפסוק הבא, פסוק כ"ג –

וְהָיוּ שְׁמִיךְ אֲשֶׁר עַל־רֹאשְׁךָ נְזֻשֶׁת וְהָאָרֶץ אֲשֶׁר־תְּזַחֲתֶנָּה בְּרֹאכִי²⁶

יש לנו כאן שמים וארץ. החלוקה הראשונית של הבריאה – "בְּרֹאשִׁית בָּרָא אֱלֹהִים אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ"²⁷

"אשר" אותיות "ראש" = 501.

וכותבת התורה הק', דייקא אשר, כי צריך להכניס לכאן את הראש.

ויש ראש גם בשמים וגם בארץ. הראש של הארץ – זה ג"ר דמלכות; והראש של השמים – זה ג"ר דכתר. דהיינו, מדובר כאן על הדעת שלך (הראש שלך) שנמצא או בדעת התחתונה במלכות, או בדעת העליונה בכתר.

וכותב 'בעל הסולם' זיע"א –

".. המתבאר שיש כאן ב' ממשלות הפועלות בדרכי ההתפתחות האמורה²⁸. אחת היא 'ממשלת השמיים', המבטיחה לעצמה להחזיר כל רע ומזיק-ל טוב ומועיל. אלא שבא בעתו, כדרכו בכבודות ובאריכת הזמן. ויש- 'ממשלת הארץ'."

²⁶ דברים, כח, כג

²⁷ בראשית, א, א

²⁸ **חוק ההתפתחות**, מסביר 'בעל הסולם' זצ"ל בתחילת מאמר "השלום בעולם" שכל דבר אשר ישנו במציאות יש לו זכות קיום ואפילו היותר רע ומזיק. ואסור לבערו מן העולם, אלא שמוטל עלינו לתקנו ולהביאו למוטב. אמנם, הבורא לא השלים את הבריאה והיא נתונה תחת חוקים של **התפתחות הדגתית**, כדוגמת הפרי שבתחילת גידולו הוא מר, ואעפ"כ אין אנו מוצאים בו דופי, משום שלא גמר עדיין את בישולו, כמו כן כל הפרטים שבמציאות, אם נראה לנו פרט שהוא רע אין זה אלא שלא גמר את תהליך התפתחותו.

וכאשר "הדבר המתפתח" הוא בע"ח ומרגיש, נמצא שסובל כאבים ויסורים נוראים בזמן שנמצא תחת מכבש ההתפתחות.. לעומת זה "ממשלת הארץ", שהם בני אדם שלקחו את חוקי ההתפתחות האמורה תחת ממשלתם עצמם, שכחם יפה להשתחרר לגמרי מכבלי הזמן.. אבל אם לא זכו לקבל התפתחות מדותיהם הרעות תחת ממשלת עצמם, אלא יעזבוהו תחת "ממשלת השמים", הנה גם אז מובטחים הם בגמר גאולתם ובגמר תיקונם, כי יש בטחון מלא בממשלת השמים הפועלת על פי חוק ההתפתחות ההדרגתית מדרגה אחר מדרגה, עד שמהפכת כל רע ומזיק לטוב ומועיל, כמו הפרי על העץ, והקץ בטוח לגמרי, אלא בְּעֵתָהּ, כלומר שהדבר כבר תלוי ומקושר לגמרי במדת הזמן"²⁹.

הדעת שבכתר היא "נחשת". והדעת שבמלכות היא "ברזל".

זהב-כסף- נחשת כנגד- דין חסד רחמים

"וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה עֲשֵׂה לָךְ שֵׁרָף וְשִׁלִּים אֹתוֹ עַל־הָאֵס וְהָיָה כָל־הַנֶּשֶׁךְ וְרָאָה אֹתוֹ וְחָיָה וַיַּעַשׂ מֹשֶׁה נָחֹשׁ וְזָוִשֶׁת וַיִּשְׁמְדוּ עַל־הָאֵס וְהָיָה אִם־נֶשֶׁךְ הַנָּחֹשׁ אֶת־אִישׁ וְהִבִּיט אֶל־נָחֹשׁ הַנָּחֹשֶׁת וְחָיָה"³⁰

נחשת נראה כמו זהב אבל הוא לא זהב. זה נראה כמו דין, אבל זה לא דין, אלו רחמים. ועם ישראל הרימו את ראשם להתבונן אל נחש הנחשת, ולמעשה הרימו את ראשם לאביהם שבשמים, ואז הגיעה הרפואה. כשאתה מבין שמה שקורה כאן, בא משם, הנחש הופך לפתע לנחשת, לכוח מחיה.

כשהעין של עם ישראל, עלתה למעלה, הלב גם הוא עלה. כמו שכותב רש"י בפרשת 'שלח' – "ולא תתורו אחרי לבבכם"³¹ – "כמו (במדבר יג) מתור הארץ הלב והעינים הם מרגלים לגוף ומסרסים לו את העבירות, העין רואה והלב חומד והגוף עושה את העבירות"

כשעיני העם עלו למעלה, כשהמבט שלהם עלה, גם הלב שלהם עלה. ואם הלב עולה למעלה הכל עולה למעלה. שכל הדם עובר דרך משאבת הלב, והדם הוא הנפש. החלק הרוחני הנמוך באדם, שצריך לחיתקן לפני הכל –

"רָק וְזֶזֶק לְכִלְתִּי אֲכַל הָדָם כִּי הָדָם הוּא הַנֶּפֶשׁ וְלֹא־תֹאכַל הַנֶּפֶשׁ עִם־הַבֶּשֶׂר"³²

ומסביר הצדיק, שאברהם הוא חסד (כסף) ויצחק גבורה (זהב) ויעקב תפארת (נחשת). ובכל מקום יעקב הוא זה שעושה המתקה.

²⁹ מתוך 'פרי חכם' מאמרים, מאמר "השלום בעולם"

³⁰ במדבר כא, ח-ט

³¹ וְהָיָה לָכֵן לְצִיצִת וְרִאִיתֶם אֹתוֹ וְזָכַרְתֶּם אֶת־כָּל־מִצְוֹת יְהוָה וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם וְלֹא־תִתְּרוּ אַחֲרֵי לִבְבְּכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר־אַתֶּם זֹנִים אַחֲרֵיהֶם" (במדבר טו, לט)

³² דברים, יג, כג

שואברהם עושה הבדלה, הטוב כאן הרע שם, באהל ומחויץ לאהל; יצחק עושה הבנעה, שיש לו את הכח להיכנע ולהכניע – להילחם; ואילו יעקב עושה המתקה, שזה אומר – “באת להרוג אותי? עכשיו אתה זה שתיתן לי ברכה”, הפיכת הקללה לברכה, זה כוחו של יעקב.

“וַיֹּאמֶר שְׁלֹזִי כִּי עָלָה הַשְּׁזֹר וַיֹּאמֶר לֹא אֶשְׁלֹזָה כִּי אִם-בִּרְכָתִי: וַיֹּאמֶר אֵלָיו מִה-שְּׂמָךְ וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב: וַיֹּאמֶר לֹא יַעֲקֹב יֹאמֶר עוֹד שְׂמָךְ כִּי אִם-יִשְׂרָאֵל כִּי-שְׂרִיתָ לָעַם-אֱלֹהִים וְלָעַם-אֲנֹשִׁים וְהַיְוֹכֵל”³³

והוא עניין פרשת ‘כי תבוא’ – לקחת את הקללה ולהפוך אותה לברכה. באופן הזה יעקב הופך לישראל.

וכשכתוב “שמך נחשת”, הכוונה היא לברכה שהג”ר שלך תמיד יהיו בנחשת – ביעקב – בהמתקה. ואם תהיה במקום הזה אז הארץ אשר תחתיך תהיה **ברז”ל – בלחה, רחל, זלפה, לאה.**

השמים הם תפארת – יעקב, והארץ כל המלכויות שלו.

כך שבפסוק הזה אתה מקבל את הכוח של יעקב אבינו ע”ה, לבנות כלי, להמתיק, להפוך לישראל.

פסוק כ”ד

“יִתֵּן יְהוָה אֶת-מִטָּר אֶרְצָה אֲבֹתָ וְעַפְרָ מִן-הַשָּׁמַיִם יֵרֵד עָלֶיךָ עוֹד הַשְּׂמָךְ”³⁴

כתוב במסכת תענית, שבירידת הגשמים תלויה הגאולה. שעל ידי הגשמים עולים ונפדים נשמות.

הגשם מצמיח, מכנים חיות, והנשמות נכנסות לתוך החיות שלהן. ולכן לגשם קוראים כך, כי יש בו את כוח ההגשמה.

“אבל יש נשמות או כוחות שבורים שקשורים לנשמות במקום שנקרא עפר. הן בחינת המלכים שנשברו”

שבירת שבעת המלכים בפרשת ‘וישלח’ –

“וְאֵלֶּה הַמִּלְכִּים אֲשֶׁר מָלְכוּ בָאָרֶץ אֲדֹם לִפְנֵי מֶלֶךְ-מִצְרַיִם לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל”³⁵

³³ בראשית לב כז-כט

³⁴ דברים, כח, כד

³⁵ בראשית, לו, לא

ומלכים אלו נפלו לעפר, והשכינה הק' בעפר בשל נפילה זו.

על הדבר הזה אנחנו לומדים סבא דמשפטים עמ' ב' דף ק"ה

"וְרָבִים בְּיַעֲקֹב אֲדָמַת־עֵפֶר יִקְיֶצוּ אֶלֶּה לְחַיֵּי עוֹלָם וְאֶלֶּה לְחַיֵּי עוֹלָם לְדָרָאן עוֹלָם" 36

זה שיעור של תחיית המתים. אֲדָמַת־עֵפֶר

למה אֲדָמַת־עֵפֶר דייקא?

אומר הזה"ק אֲדָמַת־עֵפֶר שתי תיבות – אֲדָמַת ו- עֵפֶר

בספרא דחנוך – (המלאך מטט), כתוב כי **אֲדָמַת־עֵפֶר** אלו האותיות – **אעד פמתר**.

מה זה?

מסביר הצדיק את הדבר הבא – יש לנו כאן שני שמות – אדמה ועפר.

עפר זה זכר. אדמה נקבה.

ולכן – **אֲדָמַת־עֵפֶר** – זה יחוד של נקבה וזכר.

איפה יש יחוד עליון כזה?

באצילות, יחוד של ז"א עם נוקבא. הויה נכנס לתוך אדנות –

צד זכרי – יחו-ה

נקבי – אדנ-י

היחוד נראה – **יאהדוניה** (אות מכל שם י-א, ה-ד וכך הלאה).

וזה היחוד המוכר והידוע לנו.

אבל יש יחוד נוסף של זו"נ, והוא בעולם היצירה – היחוד בין "עפר" ל- "אֲדָמַת".

והיחוד נראה כך –

אעד פמתר

דהיינו, ה-א' וה-ד' של 'אֲדָמַת', דהיינו ה- "אד" של 'אֲדָמַת', מתחבר עם ה-ע' של 'עפר' –

שנכנס לתוכו – **אעד**

וה- "פר" של 'עפר' מתחבר ל"מת" של 'אֲדָמַת' – **פמתר**

³⁶ דניאל, יב, ב

וזה הזיווג של הזכר והנקבה שבא לידי ביטוי באדמת-עפר, בעולם התחתון יותר. וזה הזיווג של תחיית המתים, כי מדובר בו על אדמה ועפר, ותחית המתים זו תחיה בתוך האדמה.

ומסביר ה'מתוק מדבש', כי ה-ע' של 'עפר' נכנסת דווקא ל'אד' של 'אדמת', שכתוב בתורה הק' –

"וְאֵד יִלְכֶּה מִן־הָאָרֶץ וְהִשְׁקָה אֶת־כָּל־פְּנֵי הָאֲדָמָה"³⁷

"אד" זה אומר שיש כאן עניין של תחיה, השקית האדמה כולה. באדמה יש עפר, שהוא נקודת המוות. ולכן מכניסים את ה-ע', את נקודת המוות, לתוך ה-'אד', לתוך התחיה.

וה-"מת", שזה מה שנשאר מ-'אדמת', מתחבר ל'פ'ר' דינים מ'עפר' – שזה סוד המיתה.

וממשיך הצדיק ומסביר – "עַל הַשְׁמֵרָה" מדובר על תחיית המתים ולא על מיתה.

עפר = 350 = נש

אדמת = 445 = תמה

נש + מתה = נשמתה

יוצא ש – "נשמתה" זה אדמת-עפר. סוד הנשמה המתנוצצת לגופים המתגלגלים. ולכן אומר דניאל – "וְרָבִים מִיָּשָׁנִי אֲדַמַּת־עֹפֶר יִקְיֶצוּ"

איך ומדוע הם מקיצים?

כי יש זיווג באדמה.

ולכן קוברים את היהודי באדמה, כי הוא צריך שהגוף שלו יגע באדמה, שלא לדבר על אדמת ארץ ישראל.

נשמתה = 795 = בכ יברך ישראל³⁸

התנאי ל"נשמתה" זה "בכ". שאתה בוחר להיות ב"ברוך מרדכי", ואז הקללה הופכת לברכה. וזה תנאי קשה. תנאי שמצריך גבורה גדולה.

³⁷ בראשית, ב, ו

³⁸ ג' אליהו שמואל

לא בכדי הדבר הלא בריא הוא בדרך כלל הדבר הטעים, זה שמעורר תאוה. הרי יכול היה הבורא לעשות הפוך. אלא שאז לא היתה משמעות לבחירה. להתגברות. באותו אופן, מה 'שטעים' לנו התנהגותית, זה להיכנס 'כסאח' בכולם, להאשים, להיות צודק, לעשות סדר וכו'.. במערכת ההפעלה הטבעית שלנו, רובנו הולכים לכיוון של "ארור המן", ופה נקודת הבחירה שלך, והבחירה היא שלך בלבד ושתי האפשרויות הן "בך".

"יהוה יהוה את-מלך ארצך, אֵלֶיךָ וְעַלֶּיךָ בִּן-הַשָּׁמַיִם יֵרֵד עֲלֶיךָ אֵל הַשָּׁמַיִם" 39

"ואמר רב יהודה גדול יום הגשמים כיום שניתנה בו תורה". "ואמר רבי חמא ברבי חנינא גדול יום הגשמים כיום שנבראו שמים וארץ." (תענית ז ע"א)

"אמר רבי אבהו, גדול יום הגשמים מתחילת המתיב, דאלו תחילת המתיב לצדיקים, ואלו חבא בין לצדיקים בין לרשעים" (תענית ז. וראה רש"י ברכות ד: ד"ה דאית ביה).

ומסביר הצדיק שזה פסוק של תחיית המתים. שהממטר מתקן.

את הקשר בין הגשם לבין תחיית המתים אנחנו מוצאים בברכה השניה בתפילת העמידה-

"אתה גבור לעולם אדני
מחיה מתים אתה, רב להושיע
בקיץ: מוריד הטל; בחורף: משיב הרוח ומוריד הגשם
מכלכל חיים בחסד
מחיה מתים ברחמים רבים
סומך נופלים, ורופא חולים, ומתיר אסורים
ומקים אמונתו לישי עפר
מי־כמוך בעל גבורות ומי דומה־לך
מֶלֶךְ מַמְיֵת וּמַחְיֵה, וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה

[בעשרת ימי תשובה אומרים:
מי־כמוך אב הרחמן, זוכר יצוריו ברחמים – לחיים]

**ונאמן אתה להחיות מתים
ברוך אתה ה', מחיה המתים.**

חמש פעמים "מחית החיים". כנגד המישה פרצופים- מהפרצוף הכי גבוה, ז' מלכים
דמיתו, עד לפרצוף הכי נמוך. בכל פרצוף ופרצוף אתה אומר "מחית החיים". ובברכה
הזו אתה מברך- "משיב הרוח ומוריד הגשם".

מחזיר את הרוח למת שנמצא למטה, מוריד את הגשם-את הגשמיזם חזרה למטה. והטל
שמדובר עליו בברכה זו, הוא כמובן "של תחיה". ובברכה זו יש את כוונות כוונות (שם
תמורה לשם יהו-ה, האותיות שאחרי אותיות שם יהו-ה), שזה השם בכוחו יקומו המתים.
וזה המצב של התיקון השלם. כאשר האדמה עושה עם העפר ייחוד, נוצרת "נשמתה"-
תחיית המתים.

ובמצב של 'נשמתה' במצב של תחיית המתים, של 'בך יברך ישראל', גם העפר והאבק
יקבלו מטר.

אבל מדוע כתוב בפסוק- **עַל הַשָּׁמַיִם**? נשמע רע..

גם כאן מאיר הצדיק את צד הברכה ומסביר כי המטר יגיע עד למקום הרע והקליפות
הנקרא "השמים". דהיינו, 'השמים' זה שם של מקום, של מצב, שבו הושמדו כל הקליפות.
עד לשם יגיע המטר.

בכל כך הרבה מקומות באדמת כדה"א נמצאים יהודים. גופות, עצמות ושיירים של
יהודים שעברו מיתות משונות רח"ל, ואין איש יודע וזוכר איפה הם? למקום הזה, שהוא
'השמים', יגיע המטר כדי להחיות. וזו, ברכה גדולה.

פסוק כ"ה

"יִתֵּן יְהוָה אֱלֹהֵינוּ לְפָנֵינוּ אֱלֹהֵי בְרִיךְ אֱלֹהֵינוּ וְיִשְׁכַּח עָלֵינוּ תְּנֻס לְפָנֵינוּ
וְיִיטֵת לָנוּ לְכָל מַמְלָכוֹת הָאָרֶץ"⁴⁰

יְהוָה - למדנו שג.פ. נותן לנו את ההגנה מפני מגיפות (והניקוד הוא לפי הצליל- נון-
שורוק, גימל- חיריק, פה-צירה/סגול)

בְּרִיךְ אֱלֹהֵינוּ תְּנֻס אֱלֹהֵינוּ - זה היחוד.

וְיִשְׁכַּח עָלֵינוּ לְכָל מַמְלָכוֹת הָאָרֶץ - תנוס מכל התועבות שיש בו.

שהמגיפה באה בשל התועבות והמידות הרעות, שהאוויר מקולקל. אם אתה בייחוד של
'ננף', אתה בורח מהתועבות, והן לא יכולות לתפוס אותך.

⁴⁰ דברים, כח, כה

"וְהָיִיתָ לְעֹלָה לְכָל מַמְלָכוֹת הָאָרֶץ" – הם יפחדו ממך. "תִּפְּלָ עֲלֵיהֶם אִמְתָּה וּפָחַד" ⁴¹

פסוק מ"א

"בָּנִים וּבָנוֹת תוֹלִיד וְלֹא־יִהְיֶה לָּךְ כִּי יֵלְכוּ בְּעַבְדִּי"

וְלֹא־יִהְיֶה לָּךְ – כותב הצדיק כי רוב הנשמות המגולגלות, אין להן שום יחוס וקרבה לאבא ואמא שלהן. אומר האר"י הק' זיע"א, ליקומי תורה פרשת 'וירא' – שנשמות הילדים לא בהכרח קשורות לשורש נשמת ההורים.

כִּי יֵלְכוּ בְּעַבְדִּי – מדובר על שבי הקליפות. האם זו ברכה?

ומסביר הצדיק כי הנשמות שהולכות לחיות בשבי הקליפות, הן נשמות עצומות של צדיקים שעל ידי מעשיהם הטובים משברים את הקליפות ולוקחים משם נשמות עצומות.

ומי הן אותן נשמות שבשבי?

שבי – שמעון בר יוחאי זיע"א

שבי – ישראל בן שרה – הבעש"ט זיע"א

שבי – יצחק בן שלמה – ר' האר"י זיע"א

כולם ר"ת שבי.

והנשמות האלו, שיורדות למקומות הכי קשים, מקום ה'שבי', זקוקות להגנה, ולכן מוזכרות ב'שיר של פנעים', תהלים צ"א – **"יֵשֶׁב בְּסִתְרָא עֲלִיוֹן בְּצֵל שְׁדֵי יִתְכַוֵּן"**

מזמור התהילים שמיועד למקומות הכי קשים, ואשר ממנו לוקחים את אותן שישים מילים איתן הולך היהודי למיטתו/מיתתו בכל לילה.

פרשת 'כי תבוא' היא לא הפרשה שאתה צריך לברוח ממנה, הפוך.

הרעיון של 'כי תבוא', זה לא להפחיד אותך, אלא להסביר לך שאתה יכול להצמיח חיים במקום של מוות; אתה יכול להפוך את הקללה לברכה. תחפש את הניגון של הטוב, הניגון של "אתה", איתו אתה יכול לצרף את כל הצלילים השונים לְתַצְלִיל הרמוני. ל"קול יהו-ה'. וזו התפארת. תפארת האדם. יעקב ישראל.

⁴¹ שמות, טו, טז

"וַיִּפְתָּח בַּמָּקוֹם וַיִּכְן שָׁם כִּי-בָא הַשָּׁמַיִם וַיִּקְחוּ מֵאֲבָנֵי הַמָּקוֹם וַיִּשְׁלַח בְּרָאשֵׁיהֶם וַיִּשְׁכַּח בַּמָּקוֹם הַהוּא"⁴²

כמסופר בפרשת 'ויצא', יעקב אבינו ע"ה, בטרם חלם את חלום 'סולם יעקב', אותו סולם שהוא אתה – "סלם מצב ארצה וראשו מגיע השמימה"⁴³, נכתב עליו – **"וישכח"**.

"ישכח" = יש כ"ב. כ"ב אותיות התורה הקדושה, שהיא מקור כל הברכות (כ"ב ברכות בפרשתנו) מקור כל מה שיש.

כשיעקב אבינו ע"ה מקיץ, נכתב –

"וַיִּקְרָא אֶת-שְׁמֵי-הַמָּקוֹם הַהוּא בֵּית-אֵל וְאָמַר לָוִי שֵׁם-הָעִיר לְרֹאשֶׁנָּה"⁴⁴

כותב הזה"ק על 'לוז', היא 'בית אל', כי עצם הלוז – ממנה יבנה הגוף בתחיית המתים, נקראת **"בתואל רמאה"**.

וגם בפשט התורה ניתן לראות כי 'לוז' היא **'בית אל'**, אותיות **'בתואל'** (עם י' במקום ה – ו).

בתואל היה הבן הצעיר של נחור, אחי אברהם, אביהם של רבקה ולבן הארמי. ו – **'רבקה'** אותיות **'הקבר'**. זאת אומרת אנחנו רואים קשר בין **"בתואל"** לבין **"הקבר"**, קשר של הולדה. של מתן חיים (שבתואל ילד את **"רבקה"**, את **"הקבר"**).

ולכן נקראת עצם הלוז – **"בתואל"**. שהיא העצם ממנו יבנו – ויולדו הגופים שיצאו מן הקבר.

מדוע 'רמאה'?

כי עצם הלוז (הנקראת גם 'נשכוי') 'מרמה', שכן היא אינה נהנית מהעוה"ז כלל, זאת לעומת שאר הגוף. למעשה, הסעודה היחידה שהיא נהנית ממנה היא סעודת רביעית, 'מלוה מלכה'.

ועצם הלוז, **'בתואל רמאה'**, נמצאת בעורף, במקום של קשר של תפליין.

ולמדנו את דברי ר' אברהם אבועלפיה, כי הראש מחולק (אנכית) ל – ראש, תוך וסוף. ובכל חלק של הראש שמים אות אחרת: ראש דראש – ו קמין, תוך דראש – ה צירי, סוף

⁴² בראשית, כח, יא

⁴³ "וַיִּתְּלֵם וְהָגָה סֶלֶם מִצֵּב אֶרְצָה וְרֹאשׁוֹ מֵגִיעַ הַשָּׁמַיְמָה וְהָגָה מִלְּאָכֵי אֱלֹהִים עֲלִים וְיִרְדִּים בָּו" (בראשית, כח, יב)

⁴⁴ בראשית, כח, יט

דראש- ו קמין. ובסוף, בעורף, על מקום עצם הלז, יש את האות ד', המלכות, שהיא דלה ועניה, וצריכה להתחבר ל-ו' (ז"א) ולהפוך להיות ה'. תשוב ה'.

ולכן צירופי האותיות בראש הן-

דוהו- גי' 21- שם אהי-ה

ואם אנחנו מסתכלים על האות ה' כעל ד+ו- אז צירוף האותיות שמתקבל הוא-

ודווד- גי' 26- יהו-ה

וצירופים אלו מתקבלים בשל ה-ד' שמיקומה הוא על עצם הלז.

זה-ד' הזו היא אתה. אתה שנמצא במקום של 'בתואל רמאה', בתוך תנאי העוה"ז, עולם השקר, במקום הזה הדל והעני. אל תאבד תקוה. אלא תעשה קו.

קו שיפתח לך את הערוץ לשמוע "אם תשמע בקול ה'.." "

קו של תשובה תפילה וצדקה, שמעבירין את רוע הגזירה.

קו של קישור לחי החיים, למלך אל חי וקיים, אינסוף ברוך הוא, בורא העולמות כולם, שבחודש הזה במיוחד, הוא איתך ב'שדה', נותן לך ניגון חדש, הזדמנות נוספת לחיבור קרוב. חיבור שמאפשר לשמוע את 'קול ה', שמיעה שהופכת כל קללה לברכה.

כי הדלת שאתה, זה דלת למד תיו' = 924 = "זה השער ליהוה צדיקים יבאו בו"⁴⁵

אתה לא 'רשע' אתה 'שער', אם תבחר.

ואם תבחר להיות "השער ליהוה", אז כפי שכתוב ב'חזקאל' ב'חזון העצמות היבשות'-

כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה לָעֲצָמוֹת הָאֵלֶּה הִנֵּה אֲנִי מְבִיא בָכֶם רוּחַ וְחַיִּיתֶם⁴⁶

924 = הִנֵּה אֲנִי מְבִיא בָכֶם רוּחַ וְחַיִּיתֶם

⁴⁵ תהלים, קיח, ב

⁴⁶ יחזקאל, לז, ה

כי תבוא'

כי = 10+20=30 = ל'

+ תבוא =

ל-תבוא

בתואל

בתואל, עצם הלז, תחיית המתים.

פרשת 'כי תבוא', הפרשה 'המפחידה', זו שרוצים לעבור מהר, כמעט להדחיק.. היא בעצם פרשת 'תחיית המתים'. שהקב"ה מטמין את הישועה והנם הגדולים ביותר, בהסתר הגדול ביותר.

ובפרשה זו צ"ח/ח"צ קללות. שאתה בוחר, האם להיתפס לקללות שינעצו בך כמו חין, או להבין שכל הקללות כולן הן צ"ח. שצח הוא זך וטהור.

"וְיִזְוָךְ יְהוָה תַּמִּיד וְהִשְׁכִּיל בְּצוּצוֹתָיו וְנִפְשָׁה וְעֲבֹמֹתָהּ יִזְכְּלִין וְהִלִּית' כִּנָּן רְוָה וְכַמוֹצָא מִיָּם אֲשֶׁר לֹא יִכְבְּוּ בִּמְיוֹ" 47

"הקללות הכתובות בפרשת התוכחה ב'והיה אם לא תשמע' הם יסורים נוראים, ולא כמו שהעולם אומרים שהם ברכות ולא קללות, והביאו ראייה לדברים מהנהגתו של המגיד מקוץ' ניץ זצ"ל, שהיה עולה לתורה בפרשת התוכחה.

אלא שהיסורים הקשים מנשוא הקיימים בעולם, צריך לייחס אותם לבורא יתברך, ומשה רבנו ע"ה לקחת את הקללות וייחד אותם לבורא. ולכן היה המגיד עולה לתורה בפרשת התוכחה משום שרק הוא היה מאמין ב'אית דין ואית דיין', ועל ידי זה היה צומח מכל אלו הקללות ברכות ממש!

וזה הפירוש 'ממפה עצמה מתקן רטיה' (ויק"ר ספי"ח, שמו"ר כג, ג) מאותו המקום שהרשעים נכשלים שמייחסים הצרות והיסורים למקרה, הצדיקים על ידי שמייחדים הכל לבורא נעשה מהצרות והייסורים ברכות גדולות".

(מתוך 'ברכת שלום' "שמעתי" מאמר קב)

ברוך ה' לעולם אמן ואמן

⁴⁷ ישעיהו, נח, יא